

Петър Делчев

КАСТИНГ ЗА МЕСИЯ

ПЪРВА ЧАСТ. СЪБОРЪТ

София, 2019

© Издателство „Изток-Запад“, 2019

Всички права на български език запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде възпроизвеждана или предавана под каквато и да е форма и по какъвто и да било начин без изричното съгласие на издателство „Изток-Запад“.

© Петър Делчев, автор, 2019

© Деница Трифонова, оформление на корицата, 2019

ISBN 978-619-01-0517-6

ПЕТЪР ДЕЛЧЕВ

КАСТИНГ
ЗА МЕСИЯ

ПЪРВА ЧАСТ. СЪБОРЪТ

ГЛАВА 1

*Тъй ще бъдат последните първи,
и първите – последни; защото мнозина са званни,
а малцина избрани.*

Мат. 20:16

ПАСИФИКИЙСКИЯТ ВСЕЛЕНСКИ ВЕЛИК Събор беше факт. На малък остров в средата на Южния Пасифик по график пристигаха трийсет и две християнски делегации, всяка от които с по сто шейсет и двама поместни църковни пратеници или общо 5184 души.

Организирането на Велик Вселенски Събор отне дванайсет години. Подготовката за организирането отне седем години. Договарянето за подготовка за организирането отне петнайсет години. Общо трийсет и четири години бяха изминали, откакто в края на 2020 година – първоначално съвсем плахо – започнаха тайните икуменични¹ преговори между двете най-монолитни християнски конфесии².

СЪБОРЪТ БЕШЕ ПАСИФИКИЙСКИ по мястото на провеждане, Велик или „надвишаващ другите“ по значение, Осми Вселенски аподиктичен³ или Втори унитарен⁴ – в зависимост от необходимата трактовка на събитието. Медите единогласно подкастриха, окръглиха и сведоха неясната конотация на различните наимено-

¹ Икуменизъм (гр. οἰκουμηνικός, вселенски) – възникнало през XX век движение за единение на всички християнски църкви.

² Конфесия (лат. confessio, изповедание) – особеност във вярата, която обединява вярващите в обособени групи.

³ Неоспорим, безспорен, доказан.

⁴ Обединителен.

вания до краткия и удобен за визуално и звуково интерпретиране етикет – СЪБОРЪТ.

СЪБОРЪТ ОФИЦИАЛНО БЕШЕ обявен за екзегетичен¹, като за негови основни цели се посочваха богословското помирение на Римокатолицизма и Източното православие и тяхното „завръщане“ в лоното на Едната Вселенска Света Съборна и Апостолска Църква на Иисус Христос.

За да стане изобщо възможно провеждането на подобен Събор, и двете християнски вероизповедания направиха чудовищни компромиси. Двайсет години по-рано те договориха *principio et essentia* – по принцип и същност – как би трябвало да изглежда отвън новата стара Църква на най-голямата световна религия. За Събора остана по-трудната за решаване задача – да се хомогенизират двете конфесии, за да се изпълни с Божия благодат Църквата отвътре. Но истинската цел на водачите на тези 5184 поместни пратеници, които пристигаха на Острова през есента на 2054 година след Рождество Христово, беше ефективното поделяне на света. Точно хиляда години след Великата Схизма² Съборът трябваше да оповести завръщането на историческата сцена на уж добре познат, но всъщност съвсем нов глобален играч – Църквата.

Апогеят на секуларизацията³ премина и след него зейна изумителна духовна бездна. Оттам изпълзяха и напъплиха лъжепрофици, лъжепастири и лъжемесии, пръкнали се от възродени безумни култове към всевъзможни „истини“. Под път и над път баячки, врачки, вещици, гледачки, анагози, контактъори, медиуми, магове, екстрасенси, прорицатели и прочее духовни бандюги

¹ Екзегетика (старогръцки: ἐξηγητικά, тълкуване, изложение) – раздел на богословието, чийто предмет е изяснение и тълкуване на текстовете на Библията и светите отци.

² Политическо и доктринално разделение на християнската църква на два основни дяла – Римокатолицизъм и Източно православие. Бележи началото си от 1054 г., когато кардинал Хумберт (от името на папа Лъв IX) и патриарх Михаил I Керуларий се отлъчват взаимно от църквата.

³ Процес, при който различни области на социалния живот – образование, култура, възпитание, икономика, политика и др. – постепенно се освобождават от влиянието на християнската религия и стават независими от църковните институции. В по-общ смисъл – отделяне на църквата от държавата.

правеха бели магии, разваляха черни, гадаеха на Коран, Библия, черен дроб от лалугер, числа, кафе, звезди, боб, карти, кокали, чаени листа, праз лук, лютеница и кристални късове от пещерата Ала-Бала. Зародиха се нови религии, подвластни на стари като света заблуди, мераци и мракобесия. Въздигнаха се натирени в забвение учения, течения и стремления за откриване, опознаване и комуникация с Бог и/или Божественото вътре в човека и/или в други измерения и/или просто „някъде там“. Окултни, магични, езотерични, схизматични, харизматични, херметични и хипотермични движения, сдружения, общности, общества, ложи, дивани, ордени и съзаклятия твърдяха, че притежават древни и/или божествени и/или извънземни тайни познания, предавани хилядолетия от „посветени“ на „ученици“, но срещу скромните 19,98 ги споделяха в милионни тиражи. Огласяваха, ръкополагаха, приобщаваха и ритуално посвещаваха в обреди и тайнства всеки, който прояви интерес и има известни спестявания. Обещаваха се от пътешествия из Вселената без космически кораб до качествено напушване без риск за здравето.

ПЛАНОВЕТЕ ДА СЕ ЗАЛИЧИ влиянието на Християнската Църква върху обществото бяха стари колкото самата Църква, но успяха да ги изпълнят онези, които проумяха църковността. За да се катурне Църквата, от векове атакуваха самия Храм – и винаги безуспешно. Капка по капка, троха по троха, зрънце по зрънце, люспа по люспа се отрони, откъсна и обели, каквото можеше. Но враговете на Църквата съобразиха, че Храмът, колкото и да се е разкривил и пропукал през вековете, все още се крепи на фундамента на вярващите. За да се срине тази основа, трябваше да се атакува вярата им. За да се сломи вярата им, беше достатъчно тя да се разфокусира от естествения ѝ епицентър – самият Богочовек Иисус Христос. И се започна... На една дума за Бог отговаряха с две за човека. На една дума за Вярата отговаряха с две за доверието. На една дума за Светлината отговаряха с две за просветлението. На една дума за Истината отговаряха с две за искреността. На една дума за Благата вест¹ отговаряха с две за блаженството. На една

¹ Има се предвид вестта, че човечеството вече има Спасител Изкупител, а не Благата вест, която Архангел Гавраил донася на Дева Мария, че тя

дума за Любовта отговаряха с две за влюбването. При толкова много думи-думи-думи Бог се умълча в душите на хората. И когато пораснаха цели поколения с „ярка душевност“ вместо смирена душа, дойде времето за последната атака.

През 2020 година под внимателно насърчаваното и насочващо давление на обществото, отдавна изродило своята представа за добро и зло, за правилно и неправилно, за истина и неистина, за вяра и безверие, за свободния избор и свободата да не избираш, ООН прие европейското предложение за малки поправки в Хартата за правата на човека. „Малките“ поправки включиха брояча на две гигантски атомни бомби, грижливо поставени в самите темели на Църквата.

Всички хора, навършили пълнолетие, без каквито и да са ограничения, основани на раса, **пол**, националност или религия, имат право самостоятелно **или групово**, при доброволно и пълно съгласие помежду им, да образуват семейство.

Семейството е естествена и основна клетка на обществото, призвана да **възпроизвежда човешкия вид изцяло според своите разбираня** и в пълно съгласие с тази Харта.

Естествената и основна клетка на обществото, поддържала две хиляди години авторитета на Църквата – патриархалното семейство, бе заличена.

Всеки човек има право на свобода на мисълта, съвестта и религията; това право включва правото да смени религията или убежденията си, както и свободата да изповядва религията или убежденията си, индивидуално или колективно, публично или частно, чрез обучение, обреди, богослужение и ритуали.

Всеки човек, навършил пълнолетие, без каквито и да са ограничения, основани на раса, пол, националност или религия, има право самостоятелно да **тълкува понятията „живот“ и „смърт“ и да прави свободен личен избор между състоянията, описани с тях.**

е избраната да роди Спасителя на човечеството, сина Божий Иисус Христос.

Земната власт си позволи да разреши на индивидите от вида *Homo sapiens sapiens* „без каквито и да са ограничения, основани на раса, пол, националност или религия“, сами да си бъдат богове. Животът вече не беше свещен дар от Бог, който е Творец и Съдник. За Творец се припозна Случайността, а за съдник – Силата. Тълпата детронира Бог и на негово място въздигна Човека.

АРИСТОКРАТИ, АТЕИСТИ И АРТИСТИ, брамини, бармани и бърбурци, водачи, въздухари и воайори, учители, уличници и умници, глашатаи, гурувци и гуреливци, пастири, пастори и патетици – всички, всички се бореха със зъби и нокти да отхапят по-тъсто парче от осиротялото християнско стадо. Църквата отстъпваше, злите варварски орди настъпваха. Колкото и да бяха различни, духовните душмани по едно си приличаха – не спираха да повтарят на обърканото човечество една и съща лицемерна лъжа: руното е грива и под него овчиците са лъвове. Душевната благост беше заклеймена като овчедушие. Коровите в сърцата обявиха за висша добродетел милостинята, а висшата добродетел милосърдие заплюха и запокитиха в небитието като враг на новата световна религия на абсолютния Аз.

ВСЕЛЕНСКИЯТ ВЕЛИК СЪБОР беше факт сам по себе си невероятен. Уж очаквана, вестта за него свари неподготвени правителства, институции, общества, миряни, мюсюлмани и обикновени всезнайковци. Светът осъмна настръхнал. С изгрева набързо призованите от медиите кохорти от разни и разнообразни експерти анализираха, прогнозираха, предсказваха и предричаха от „Осанна!“ – за ново световно духовно летоброене, до „Разпни го!“ – за физически край на познатия свят. По обяд легиони политици крещяха от „Осанна!“ до „Разпни го!“ за бъдещото неясно геополитическо статукво. След залез слънце настървени армии от лумпени ревяха по улиците от „Осанна!“ до „Разпни го!“...

Човек има две уши и едно гърло, но никой не искаше да слуша, а само да бъде чул.

Ислямът се разцепи. Половината премъдри чалми обявиха „Велик джихад“ срещу новия мега кръстоносен поход, който се подготвял с гяурския Събор. Другата половина премъдри чалми оповестиха план за обединение на ислям и християнство под знамената на пророците Иса и Мохамед.

Будисти, дзен-мотоциклетисти, индуисти, йоги, кришнари, даоисти, тантристи и прочее източни кама-сутристи със „задоволяване и надежда“ изказаха своите най-искрени благопожелания и се възряха космополитно в пъповете си и под тях.

Севернокорейският народ, чрез своя демократично избран потомствен вожд, изрази толкова ясно позицията си, че никой не я разбра. Но дълго се ръкопляска със сълзи на очи и ставане на крака.

Непоканените на Събора лидери на пресни религии и водачи на вмирисани на мухъл ереси, в които се споменаваше „Иисус“, „Христос“ или и двете, напразно се опитваха да привлекат общественото внимание върху себе си. Те бяха историческа леш и го разбраха от медийната тишина около набързо свиканите им пресконференции.

Акциите на финансовите консорциуми, всеизвестно свързани с авоари на Ватикана, пробиха тавана.

Евреите мълчаха.

* * *

Поредният А 350-700 се зададе от изток точно в 9:47 местно време. С рев и свистене прелетя над Острова и се отправи към столицата на Архипелага. Оставаха му 18 мили косо срещу поривистия вятър от запад-северозапад. А 350-700 е сравнително тих самолет, но късата писта изискваше рязко реверсиране на два от четирите му двигателя веднага след края на захода за кацане. Липсата на автоматична насочваща система за приземяване и близостта на най-високия връх на Архипелага – 870-метров изгаснал вулкан – допълнително съсипеваха настроението на изнервените пилоти. Машината се плъзна напред колебливо, със скорост на ръба на сриването на въздушния поток.

Франсиско Адел Хименес Берниер, куратор на Вселенския Велик Събор, от няколко часа следеше интензивния самолетен трафик. Дон Франсиско, както го наричаха подчинените му, беше седемдесет и три годишен прелат с напълно побеляла, но съвсем леко оредяла коса. Слаб, дребен, подвижен, с пъргав ум и феноменална памет, той бързо и единодушно беше избран за куратор на Събора деветнайсет години преди началото му. Испанец по баща, славянин по майка, професор по история на религията, августи-

нец, епископ на Мурсия, монсенъор Франсиско Берниер се оказа приемливо и за двете деноминации решение на един от най-важните въпроси по организирането на Вселенския Велик Събор.

Дон Франсиско погледна мекото сияние около дланта си – в 9:58 кацаше полет номер 6 от Адис Абеба с делегациите на Етиопската и Еритрейската автокефална църква¹. И без справка със статистическите данни знаеше, че с току-що преминалия над Острова самолет пристигат първенците на сто милиона православни християни.

* * *

През 2025 година Източното православие, начело с Руската православна църква, започна реализация на двайсетгодишен план за духовна експанзия в Африка. Нехалкедонските църкви² на континента се възползваха от предложената ръка и станаха неволни естествен проводник на политиката на Москва за панправославие. След побратимяването с древните етиопски миафизити³, ортодоксалното християнство⁴ навлезе в Кения и Южен Судан и помете тамошните рехави католически общности. Успя да се промъкне и закрепи в Танзания и Уганда. От тези бази Русия се зае да прави чудо по ограничаването на детската смъртност в Източна Африка. Кампанията се водеше от духовници, но похарчените за болници, апаратура и ваксини десетки милиарди бяха най-добрият мисионер. Успехите на православието бяха значителни, но условни и нестабилни. Пробивът дойде с руската ваксина срещу СПИН. Африка беше болна и обречена, а Москва изпращаше самолет след самолет, натоварени с лекарството. Русия не изтъргува спасението срещу мнимо приобщение към Православи-

¹ Термин в православието, с който се обозначава самостоятелна църква, административно независима от останалите църкви (гр. *αὐτός* – сам и *κεφαλή* – глава).

² Група древноизточни църкви, възникнали в Азия и Африка през V век. Отделят се от православието, съответно на Ефеския (431) и Халкедонския събор (451).

³ Миафизитство – христологията на Нехалкедонските християнски църкви.

⁴ Православното християнство, което счита себе си за най-последователното Христово учение. Според него останалите вероизповедания на християнството са „отпаднали“ от единствената църква.

ето, напротив – лекарите безплатно ваксинираха село след село, град след град, държава след държава – без оглед на вяра и раса. Африканците оцениха жеста и съвсем закономерно Източното православие започна да им изглежда като примамлива опция, а не като нов потисник. Приклекчени между настъпващия ислям и дивия суеверен шаманизъм, в голяма част от Африка слабите протестантски църкви бързо се ориентираха в обстановката. Постепенно целият Черен континент отвори сърцето си за учението на черното православно братство.

* * *

По графика на дон Франсиско след половин час с полет номер 7 на Събора щяха да пристигнат главите на Кенийската, Конгоанската и Танзанийската православна църква – представители на още сто милиона християни. Делегатите католици от цяла Африка идваха с един-единствен полет – номер 11 в 12:38 през Мелбърн.

* * *

В НАЧАЛОТО НА 21. век Русия се озова на кръстопът. Москва анализира глобалната ситуация на планетата, претегли и премери своето място и не хареса получените резултати. Страховитата сибирска мечка се беше превърнала в циркова атракция. Както всяка империя, и Русия се стремеше към световна значимост – на това се крепи балансът на силите. Московските геостратегически анализатори разиграха какви ли не сценарии, за да намерят изход от ситуацията. Накрая изровиха от стара кремълска ракла и потупаха от прахта Руската доктрина за панславянство. Задраскаха „панславянство“ и го замениха с далеч по-новаторското „панправославие“.

Когато социализмът се срина, руснаците се озоваха в безтегловност, породена от бездуховност. Почти вековната държавна политика на небивало поругаване на Бог беше историческа грешка с катастрофални последици. Историческата грешка се превърна в историческа смешка – властващите решиха в руския народ спешно да се възкреси вярата в Бог. Вторият етап включваше оглавяване от Русия на Източното православие и издигането му в политическа наднационална доктрина. В третата фаза се пред-

виждаше обединение на Римокатолицизма и Източното православие в нова мощна християнска Църква, която да възстанови хилядолетния статут на християнството като доминиращ глобален обществен коректив.

За да просперира, Русия заложи на раздялата между САЩ и Европа. На света глобално му писна да прави американската мечта реалност, но само за американците. Каубоят превърна в обор цялото земно кълбо, та други да газят в лайната, но на старото му гадже Европа ѝ омръзна да рине тор, а за награда да има щастieto и привилегиите да я търтят от запад, докато е принудена да духа на изток. За Европа раздялата със САЩ беше тактическо бедствие, но стратегически задължителна и исторически неминуема.

Москва не се притесняваше от проблемния хулиган НАТО, който отколе се скиташе от конфликт на конфликт и си търсеше белята. Дните му след развода между САЩ и Европа щяха да са преброени. Но за да постигне дълговечна доминираща позиция в борбата за световно влияние, Русия трябваше да постави САЩ в изолация. В Москва решиха, че основен ход и важна крачка в тази посока е църковното обединение на Православието с Римокатолицизма. Западът като цяло бе католически, Изтокът бе православен, а САЩ си имаха стотина църкви, но нито една от 1054 година.

* * *

ОСТРОВА БЕШЕ ЧАСТ от архипелаг от дванайсет незначителни зелени пръски, небрежно втъкани в синия килим на Тихия океан по средата между Екватора и Антарктида, Раротонга и Рапа Нуи – географски най-изолираното място на планетата. Хората на куратора открай време така го наричаха помежду си – Острова. Без име, без координати, без отправна точка за някого, който би искал предварително да знае къде ще се проведе Вселенският Велик Събор. Вече нямаше нужда от подобна секретност, защото три месеца по-рано Икуменическият синод оповести всичко, което касаеше Събора, но навикът, целенасочено култивиран деветнайсет години, си остана.

Според експертите, които медиите изсипваха на главите на публиката си от месеци, Острова е „стратегически избор, който неутрализира заплахата от терористични удари с ракети с малък

и среден обсег на действие“. Пак според същите „за евентуална атака на Острова са необходими междуконтинентални балистични ракети или боен флот с морска авиация – все неща, за щастие, непосилни за политически или религиозни екстремистки групи“.

В ухото на куратора спокоен мъжки глас докладва, че полет номер 6 е кацнал успешно. Делегатите са на път към пристанището на столицата, където вече ги очаква катамаранът „Пасат“. „Пасат“, „Мистрал“ и „Буран“ бяха високоскоростни 60-метрови катамарани, използвани като товарни по време на строежите на Архипелага, а след това преоборудвани в пътнически. Дон Франсиско помоли да го уведомят, когато „Пасат“ отплава. В спокойно време на катамараните им бяха необходими дващест и четири минути, за да преодолеят пролива и швартоват на яхтената marina на Острова. Като любезен домакин кураторът искаше да поднесе топли закуски и прясно изцеден сок на делегатите от полет номер 6. Дващест и четири минути за подготовка бяха напълно достатъчни.

* * *

В Русия мощно подкрепеното от държавата Източно православие само за петилетка се превърна от архаична завера на брадати старци с черни нощници в модерно и привлекателно за младите поприще. Мужичите наляха достатъчно от скъпоценния си газ в лампата на Православието, „за да блесне то ярко и окъпе в светлината си закопнялото за нова духовност човечество“. Новата духовност не беше първата грижа на Русия, заета да разрешава старите си проблеми. Тя се надяваше да получи политическо влияние поне над половината обединена Църква, респективно поне над половината християнски свят. Евентуалните ползи при успех на начинанието надхвърляха многократно вредите при провал. Европа се ислямизираше с тревожни темпове, Китай риеше с копито на границата, САЩ смениха девиза на НАСА от „За благото на всички“ на „За благото на Америка“.

Богатирите знаеха, че всеки ден закъснение яде година от времето на децата им. Плановете бяха направени, ресурсите – разчетени, амбициите – подплатени. Печат с гриф „СВРЪХ СТРОГО СЕКРЕТНО“ изтрещя по скромна червена папка доста по-тихо от оръдията на „Аврора“, но с не по-малък ефект.

Нов рев на двигатели, неимоверно по-мощни от тези на А 350-700, накара монсеньор Берниер инстинктивно да се свие в бялото си расо, което обличаше за пръв път от дванайсет години. Кураторът още се удивляваше на способността на човечеството да създава чудовища – над главата му премина четворка двумоторни унищожители МиГ-49 „Верблюд“. Дон Франсиско отскоро се научи да различава бойната им формация: първи и трети на една линия по двете оси, втори малко по-напред и по-високо, четвърти малко по-назад и по-ниско. Беше наблюдавал леви и десни такива въздушни кавалкади. Идея си нямаше защо е такава, а не друга, бойната им формация, но едва ли щеше да попита. Руският тихоокеански флот, който официално охраняваше Вселенския Велик Събор, не отговаряше на питания. Верблюдите форсираха и счупиха звуковата бариера, ръбатите им крила отнесоха изгърбените от смърт машини към далечна цел – отиваха да прихванат полет номер 8 от Чили при навлизането му във въздушното пространство на Архипелага. Дон Франсиско не се съдържа и набързо въведе данните в своя тенар¹. Пресметна, че руските верблюди трябва да покрият 1000 мили за 30 минути или крейсерска скорост приблизително 3М²!

„Това е поне 4М максимална скорост!“ – удиви се на резултата кураторът, кодира го до краткото „Верблюд 4М“ и го съхрани като ключ информация дълбоко в ума си. Там пазеше милиони на пръв поглед ненужни факти, но именно те му позволяваха да бъде една крачка пред всички, когато трябваше да се взимат мигновени решения.

Монсеньор Берниер се усмихна, защото си спомни, че с полет номер 8 пристига неговият някогашен ментор и приятел, най-старият делегат, кардинал Олхеда де Алонсо – последният Генерал на „Обществото на Исус“³, преди орденът да изчезне.

¹ Холограмен таблет.

² В авиацията скорост, равна на скоростта на звука във въздух (или приблизително 1230 км/ч); бележи се с М. Скорост 3М е около 3690 км/ч.

³ „Обществото на Исус“ или Йезуитският орден – християнски религиозен орден на Римокатолическата църква, създаден от Игнаций Лойола. Утвърден е на 27 септември 1540 г. в Рим с була на папа Павел III, наречена „Regimini militantis Ecclesiae“.

Въпреки своите сто и четири години, кардиналът беше стиснал с костеливата си ръка Южна Америка за гушата. Никакъв компромис, никакви уговорки – целият континент бе изцяло католическа провинция. „El Conquistador“, както го наричаха, смаза, смля, попари и даде на прасетата букета от местни езотерични култове, библейски християнства, евангелски глезотии и харизматични глупости. Според „достоверни източници“ за целта бившите йезуити на кардинал Олхеда де Алонсо наели от бившите наркобарони ударните им бригади и с тяхна помощ повсеместно превърнали „los herejes“ – „еретиците“ на континента, в лош спомен, а многобройните „Новести на Исус“ – в плът на повикване в лагерите на нелегалните миньори в джунглите. Държавните глави от района целенасочено проспали саморазправата, поблазнени от обещаните от Ватикана и изпълнени от Римокатолическите фондове колосални инвестиции. Резултатът беше красноречив – половин милиард католици от Южна Америка изпращаха 810 делегати на Вселенския Велик Събор срещу нито един православен.

Монсеньор Берниер прегледа информацията за полетите от Южна Америка: полет номер 8, вече на радарите – Чили, Перу, Еквадор, Боливия и малко бразилци; полет номер 9 – Парагвай, Уругвай, Аржентина и още бразилци, кацане в 11:30; полет номер 10 – Северняците, заедно с бразилци, кацане: 12:03; полет номер 31 – Форталеза, Бразилия, кацане: 22:30 и последният – полет номер 32 – Рио де Жанейро, само бразилци, кацане в 23:00. С него пристигаше папа Льв Северин-Бразилец. Той трябваше да стъпи на Острова последен от делегатите на Вселенския Велик Събор, както сам бе настоял.

„Тъй ще бъдат последните първи, а първите – последни...“ – промърмори дон Франсиско и заслуша жуженето в ухото си. Доклади идваха постоянно – „Буран“ отплавал от пирса на Острова, „Пасат“ приставал, делегатите от полет номер 5 – Камчатка, кацнали точно в 9:00, вече са настанени във вилите си и им сервираат предвидената лека закуска, полет номер 21 – Атина, най-последен бил излетял с 41 минути закъснение.

„Полет 21, Атина, Вартоломей IV“. Гръцкият патриарх¹ държеше да наруши разчетите. На единствената годна да приеме

¹ Реално несъществуваща титла. Днешната Църква на Гърция е православна автокефална поместна църква начело с архиепископ.

А 350-700 писта на Архипелага в стъстения график нямаше да има възможност да бъде вмъкнато извънредно кацане. Гръцката делегация се надяваше да пропусне своя ред, да изчака в междинно летище и да кацне последна. „...Защото мнозина са звани, а малцина – избрани... Глупаво хитруване в безсмислена борба за престиж.“ Монсеньор Берниер затвори очи и започна да изстрелва заповеди. Нареди пилотите на полет номер 21 – Атина, да изостанат от графика с още 19 минути и да кацнат на мястото на полет номер 23 в 18:30. Заповяда полет номер 23 да излети с час по-рано – имаше достатъчно време да бъде събрана католическата делегация, стратегически дислоцирана в Мелбърн – резервна схема на дон Франсиско за парирание на глупостите на „хитрите гърци“. Разпореди другите промени, произтекли от размествения график. В движение си позволи малка шега: за закъсняващата делегация от Атина щяха да приготвят вечерята по стария график и да им я сервират по новия. Увехналите салати и изстиналите рибни деликатеси безспорно щяха да се лепнат като петно на безукорния имидж на дон Франсиско. Той, разбира се, щеше да поднесе извиненията си и да се оправдае с „голямата лудница“, но щеше да е ясно, че изразява по свой начин неодобрението си от хитруващия на дребно Гръцки патриарх. Представата за навъсеня лакомник Вартоломей пред съсипаната вечеря накара куратора отново да се усмихне – нещо, което не предполагаше, че ще му се случи цели два пъти в изключително натоварения и важен ден. Така и така го беше ударил на живот с тези шегички по никое време, реши, че ще се наслади на няколко мига спокойствие. Изгаси тенара и прекъсна връзката с подчинените си. Разкърши мършавите си плещи, докато попиваше безусловната красота на изумителния пейзаж, надиплен под терасата на вилата му. Замижа и подложи съсухреното си лице на слънцето и лекия бриз. Монсеньор Берниер стоеше на най-високото застроено място на Острова. Когато след минута отвори очи, той обходи с поглед почти 360 градуса от хоризонта. Само на запад грамадата на изгасналия вулкан му попречи да види в далечината столицата на Архипелага – остров, на който бяха главното пристанище и летището. Дон Франсиско въздъхна тихичко и възстанови връзката. „Докладвайте!“

Младият Гръцки патриарх Вартоломей IV първоначално отхвърли икуменическите идеи на Москва като скверни, но в Кремъл никой не се обиди или умърлуши. Можеха да преминат на резервния вариант и да привлекат на своя страна Вселенския патриарх в Константинопол, но в православния свят без гърците беше неимоверно трудно да се прокара църковна реформа. В Русия продължиха да работят по своята кауза и зачакаха. Историята е колкото капризна, толкова и предвидима глезна. Атеистична Европа, под чието философско давление се оформяха доктрините на хипотетичната абсолютна пряка демокрация, рано или късно щеше да стъпи накриво.

В демократично опиянения Брюксел Бог не беше на мода. Бог не се харчеше добре, отдавна обявен за изкуфял авторитарен тиранин на душата, жадуваща за свобода. Брюксел се напъна да разстреля с един откос хилядолетната европейска история, за да разчисти място за някакви химерни „общочовешки хоризонти“. Напъна се обаче пряко силите си и се изпусна в гащите. Промени-те в Хартата за правата на човека бяха апотеоз на секуларизацията, маскиран като разкрепостено модерно мислене.

Докато на всеослушание платени философи със сълзи на очи се умиляваха колко „велико и хуманно“ дело е извършено с приемането на новата Харта, колко „възвишени идеали“ стоят зад нея и какъв „небивал прогрес в сферата на себепознанието на човечеството“ ще настъпи, Вартоломей IV спешно замина за манастира Дионисиат в Атон. Там братята монаси, по негова изрична заповед, го настаняха в най-студената и мизерна килия на скалния скит¹ над манастира. Оставиха му само нощно гърне и делва вода, залостиха добре вратата отвън и се отдалечиха. Спокойствието на хрисимите съзерцателни обитатели на скита три дни беше смущавано ту от смразяващ вълчи вой, ту от рев на ранено диво прасе. Под страх от низвержение братята не смееха да отлостят, но шепнешком обсъждаха дали да не извикат от руския скит „Св. Пророк Илия“ монаха Серафим, известен с чудотворните избавления на бесовати люде. Вечерта на третия ден дойде секретарят

¹ Уединено жилище на отшелник или отшелници, самостоятелно или структурирано към манастир.

на дядо игумен и пусна Вартоломей IV на свобода. От килията излезе дрипав дивак, който запреплита крака по километровата пътека към сградите на красивия Дионисиат. Щом се озова в двора на манастира, той веднага се завтече право към магерницата, намъкна се вътре, разби с пестник долапа с виното за Светото причастие и го излочи цялото. Гръцкият патриарх спа непробудно десет часа там, на ледения каменен под на магерницата, завит с черги от ошашавените монаси. Когато най-после се събуди, Негово Светейшество се изми на двора, облече чисто расо и отиде при игумена на манастира, мъдрите живи мощи – архимандрит Инокентий. След аудиенцията при стареца Вартоломей пое към Атина, като още по пътя даде нареждане най-приближените му хора да го чакат в кабинета му в патриаршеския дворец. На следващата сутрин двама симпатични мъже – прясно подстригани и избръснати, с еднакви черни костюми и бели ризи, без вратовръзки, с еднакви черни кожени чанти – тържествено се разцелуваха на сред летището на Атина. После се разделиха, като единият почти веднага хвана полет за Рим, а другият трябваше да изчака около час своя полет до Москва.

Така започна опипването на почвата за издигане на нов Храм на вярата – Едната Вселенска Света Съборна и Апостолска Църква на Иисус Христос.

* * *

ИКОНОМИКАТА НА АРХИПЕЛАГА от дванайсет години беше в ръцете и под контрола на международен консорциум, специализиран в разработването на нови туристически дестинации. Когато се сключи договорът между бизнесмените и краля за отстъпване на правото на ползване на Острова за срок от 50 години и за ексклузивни права над туристическия бизнес в Архипелага, държавният глава нямаше представа, че за повече от десетилетие в радиус от хиляда мили няма да бъде видян нито един турист. Скоро след финализирането на сделката кралските поданици се оплакаха от това, че поради затворените пристанища са секнали и малкото им доходи от продажбата на местни сувенири, местни бъркочи и местна плът. Консорциумът взе присърце проблемите на населението от 36 532 души и ангажира значителна част от работоспособните мъже в изпълнение на амбициозните си инфраструктурни проекти. Организира изкупуването на продуктите на

местните работилници – керамика и рогозки, ремонтира две училища в столицата и учреди стипендии за по-будните младежи. Корабите, които доставяха материали за невъобразимите строежи на Острова, започнаха да отнасят със себе си произведенията на занаятчийските манифактури. Дон Франсиско знаеше точните координати в океана, където отначало същите тези произведения биваха изсипвани на морското дъно. Нептун имаше грънци и паници от стрита, омесена и изпечена вулканична скала за поне милион години напред! Секретността изискваше жертви. Рогозките бяха по-голям проблем, защото не потъваха. Кураторът се опасяваше да не види в новините, че Големият бариерен риф е покрит с хиляди рогозки с уникални за Архипелага състав и шарки. Инженерите намериха решение – строителите започнаха да използват рогозките за подложка под новостроящите се пътища и алеи. Отгоре ги затискаха с натрошени грънци. Морският цар си отбърна.

Инвестициите доближиха едногодишния брутен продукт на средна европейска държава. Всичките 4591 жители на Острова бяха изведени от него и настанени в построен специално за тях квартал на столицата. За целта пригодиха незаселения къс суша от трите, които съставляваха самата столица. Отчайвашо разчлененото парче скала се превърна в комплекс с хубави спретнати къщички, разположени около ново летище, годно да посреща големи самолети. Целият ансамбъл се свързваше с административния център на столицата чрез огромен вантов стоманен мост, извисен над широкия два километра и половина провлак. Под моста минаваше фарватерът за пристанището, също основно реконструирано. Останалите без стопани колиби на Острова бяха безмилостно смлени от тежките машини, докарани от първите транспортни кораби. Материалите и съоръженията – от телбод до атомни реактори, от кламери до стоманени ферми за моста – пристигаха в пристанището на столицата, защото яхтената марина на Острова беше твърде малка и плитка. От гледна точка на сигурността това беше предимство. Стръмните крайбрежни скали представляваха естествен редут, но в няколко заливчета брегът снизходително се снишаваше до морското равнище, оформяйки зашеметяващи плажове. Морски десант на Острова без специализирани средства беше обречен. В най-защитения залив имаше пирс, на който швартоваха моторните катамарани. В бурно време никой и нищо не можеше нито да пристигне, нито да си тръгне. За

целите на Вселенския Велик Събор това беше перфектното място. Дон Франсиско се постара да има на свое разположение запас от храна за персонала и делегатите за поне три години. В режим на строга икономия годините автономност ставаха седем. Нужното се съхраняваше в безбройните пещери, надупчили вулканичната скала. Дълбоко под земята имаше няколко източника на прясна вода, но при необходимост хората на куратора биха могли да дестилират и морска. Енергия имаха предостатъчно – чрез подводен тунел движението на океана осигуряваше охлаждането на два атомни реактора, скрити в недрата на Острова. Имаше още безброй други малки и големи инженерни постижения, но главното чудо беше самата зала за дебати с точно 5184 специални кресла. Места за журналисти и зяпачи не бяха предвидени. Поради амфитеатралната си форма с радиални, леко спираловидни пътеки за достъп и свободна „зеница“ с амвон в средата, на чертежите залата приличаше на притворено око. Това име ѝ остана – „Окото“. Екипът на куратора се шегуваше, че строят „Окото на Бога“, а ще се получи „Окото на бурята“. Шегата бе на мода цели пет години, преди да я заменят с нова. Чувството за хумор не се толерираше сред служителите на монсеньор Франсиско Адел Хименес Берниер.

През първите осем години от строителството Острова видимо не се промени, ако се изключи замяната на колибите с жилищни контейнери. След като изтърбушиха естествените подземни кухни на Острова, строителите се заеха да му правят изкуствени, през които прокараха стотици километри тръби и кабели. Пещерите се превърнаха в мрежа от коридори, зали и складове. На осмата година работниците изпълзяха на повърхността и започнаха систематично да я превръщат в оазис. Екзотични градини, басейни, стотици кокетни вили, алеи, беседки, игрища, ресторанти и декари поддържана зеленина прикриваха под маската на бъдещ безобразно скъп курорт възможностите на захвърленото в средата на океана парче скала да приюти грандиозното събитие. Когато строителството напълно приключи, Острова отново бе заселен, но не с представители на Архипелага. Поддръжка и охрана – това бяха новите хора, събирани от целия свят и лично назначавани от монсеньор Берниер. За двете години до началото никой не беше уволнен – нямаше такава клауза в договора. Кураторът сбърка само веднъж, когато журналист на свободна прак-

тика успя да премине трите нива на строги проверки и се внедри в персонала на Острова. Още първият му трескав опит да се свърже с комуникационен сателит, за да продаде сензационна новина, завърши трагично за медийния шпионин – орбитален микровълнов лъч му изпържи мозъка. По-точно го свари в собствен сос. Наеният беше коректно предупреден за тази опция.

КРАЛЯТ НА АРХИПЕЛАГА сключи сделката на живота си. Понякога се чудеше какво всъщност се строи, защото никои не инвестира милиарди в курорт, който напредва бавно като египетска пирамида. Туристическите агенции имаха информация, че дестинацията ще бъде актуална петнайсет години след началото на строежите – за този бранш все едно след три ледникови периода и два всемирни потопа. Негово Величество прояви здрав разум и на глас задаваше въпроси само на Първия си Министър и Личен Секретар Клаудио. Пред народа си кралят бе доста предпазлив в приказките. И без това имаше официални обръщения само два пъти в годината – на Националния празник и на Нова година. Двете събития не бяха строго регламентирани по време, но държавният глава се опитваше да са горе-долу през шест месеца. Когато не си беше вкъщи по държавни дела, кралят и свитата му отговорно прахосваха по света стоте милиона „представителни“, предоставени му на месечни порции с ясните и недвусмислени условия да не пита нищо и по-важно: да не отговаря, ако го питат. Поданиците на Негово Величество бяха доволни, доходът на глава от населението се удвояваше на шест години, данъци не се събираха. Консорциумът се грижеше за всичко – от заплатите на учителите в училищата до извозването и ликвидирането на боклука от Архипелага. Кралят бе на почит, но си знаеше, че ако не е договорът за Острова, ще е постоянен носител на приза „Най-смотан управник на планетата“.

ПОСЛЕДНИТЕ ДЕВЕТНАЙСЕТ ГОДИНИ от живота на Франсиско Адел Хименес Берниер бяха истинска Божия благодат, но и Божие изпитание. Той заслужи и оправда доверието на Икуменическият синод, възложил му да организира събитието на хилядолетието. Монсеньор Берниер знаеше какво намери Синодът в негово лице – духовник с душевна благодат, но и религиозна ревност, телесна строгост, но и опрощаваща съпричастност, кротък нрав,

но и диамантена твърдост, блестящ ум, но и безмерна Вяра. Тази комбинация от качества му спечели единственото по рода си работно място на планетата – куратор на Вселенския Велик Събор.

* * *

ВОДАЧИТЕ НА ДВЕТЕ най-големи християнски общности стигнаха до заключение, че в новата реалност дните на Църквата са преброени. За незапознатите с особените факти това беше страшен извод, при положение че броят на християните расте – формално за такива се самоопределяха три милиарда души. Зад тази цифра обаче се спотайваше болезнената истина, че „християнин“ вече е фасон и фасада за вярващи в какво ли не. Набираха сила покъртително разнообразни нови схващания за Иисус Христос. Изповядващите нещо сходно с Никео-цариградския символ¹, не надхвърляха един милиард, а измежду тях осъзнатите ревностни вярващи едва ли бяха повече от един на десет. Християнският цивилизационен модел необратимо се разпаднаше. Доктрините на разните видове християнство дотолкова се разминаваха една с друга и вкупом – с действителността, че вече никой не гледаше сериозно на Църквата. Натикана в килера на историята, наказана да бъде ням свидетел на духовната разруха, тя би могла отново да се въздигне, възвиси и възтържествува – в това безусловно вярваха водачите на Римокатолицизма и Източното православие, които нескромно искаха да бъдат припознати за глави на всичките три милиарда християни. Висшият църковен клир идентифицираше себе си с Църквата, Църквата с Вярата и Вярата с Истината. А „Истината“ винаги е доктрина. И ако доктрината вече не беше жизнеспособна, то това не се отнасяше за свещеническото войнство. Според неговите най-будни представители на християнството му трябваше нов Константин Велики, нов Никеийски събор и нова доктрина – за да оцелее и властва.

НА СЪБОРА НЕ БЯХА поканени никакви разновидности и отклонения, разклонения и подвидове на изкривеното през вековете

¹ Никео-цариградски символ или Символ на вярата – най-разпространеният християнски начин за изповядване на вярата. Приет на Втория вселенски събор през 381 г. като разширение на приетия символ на вярата от първия Никеийски събор през 325 г.

изповядване на Христовата вяра. Щом по времето на Великата Схизма не са съществували, нямаше как да присъстват на преговорите за Обединение. Обаче половината от християнските обреди по света водеха началото си от схизми след тази от 1054 година и изповядваха различна вяра и от Рим, и от Константинопол.

През 2038 година на тайно заседание на Икуменическият синод се взе решение Ойкумене¹ географски да се раздели на 12 апостолария², 144 провинции² и 1728 диоцеца³. Целта беше да се избегне нов „папски меридиан“⁴ след Събора. Синодът обаче не успя да постигне споразумение за разпределението на епархии-те. Повечето от тях бяха неоспорими по местоположение и брой енории. Но в половината от новите епархии преобладаваха „други“ християни. 1728-те диоцеца трябваше да изпратят по трима делегати на Събора, един от които с право на глас. През 2038 година се знаеше кой към коя конфесия спада, но статуквото бързо можеше да се промени. Приобщаването на „другите“ християни би могло да наклони везните в диоцезите при избора на делегати с право на глас. За двете конфесии бе примамливо да си заплюят по-голяма територия с повече епархии, но насрещно се страхуваха те да не се окажат троянски коне.

След решението от 2038 година древните деноминации на църковното християнство тихомълком се впуснаха в битка за всяка енория. В новата реалност те се надпреварваха в подслоняването на разколници, схизматици и дори еретици, обещавайки бъдещето, загърбвайки миналото. Православието поне формално изискваше да го признаят за неизменната права вяра. Римокатолицизмът се задоволяваше с признаването на папата за *Primus inter pares* – пръв сред равни.

¹ Събирателен образ при древните гърци, който е синоним на познатия обитаем свят, населената земя.

² Реално несъществуваща териториално-административна църковна единица.

³ Териториалните граници на една църква; област, управлявана от висше духовно лице – епископ или архиепископ.

⁴ „Папски меридиан“ или „*Inter caetera*“ – мислена линия, която разпределя сферите на влияние в света между кралство Испания и кралство Португалия по съвременния меридиан 49° 32' 56". Одобрен с була на папа Юлий II от 1506 г.

През 2039 година папската енциклика „Omnes rursus ad Deum“ („Всички обратно при Бог“) изтъкна липсата на пречки реформистите да се завърнат в лоното на Папството – индулгенциите¹ бяха ограничени още през 1968 година, а през 2026 година догмата за незаблудимост на папата² бе ревизирана в догма за незаблудимост на Петровия престол. Последва папска була³, която постанови Вартоломеевата нощ⁴ да се отбелязва с тържествена меса като „Нощ на братската прошка“. След този тънък намек и дебела покана на едри хапки бяха преглътнати калвинисти, лутерани, анабаптисти и производните им филизи, появили се вследствие на свободни тълкувания на нескопосани преводи на Божието Слово. Реформацията⁵ почти беше зачеркната – опънаха се само англиканите⁶. Ватикана опрощаваше и приютяваше, прескачайки столетията на свирепи гонения като дупка в историята. Реформистите отлично съзнаваха, че времето им за самостоятелни изяви е свършило. Създадени за противовес и алтернатива на теокрацията⁷, те отдавна бяха политически сираци в държавите гостоприемници. В завръщането си към Църквата майка видяха шанс да избегнат превръщането си

¹ Въведено от римокатолицизма пълно или частично освобождаване от църковните наказания, наложени за извършването на даден грях. Съвременният ред за даване на индулгенции се регламентира от специално ръководство, издадено от Ватикана през 1968 г.

² Неприемлива за другите християнски вероизповедания Римокатолическа догма, приета през 1870 г. на Първия Ватикански събор. Според нея когато папата говори от своята катедра (ex cathedra) по въпроси за вярата и морала *притежава онази незаблудимост (непогрешимост), която Божественият Изкупител е благоволил да даде на Църквата Си...*

³ Основен папски документ с оловен (при особени случаи – със златен) печат, съдържащ разпоредаба или послание от папата до други църковни или светски дейци (лат. bulla – печат, букв. капсула).

⁴ Нощта на 24 срещу 25 август 1572 г., когато е организирано масово избиване на хугеноти във Франция.

⁵ Обществено-религиозно движение в Западна Европа, което довежда до обособяването на протестантството като отделно направление на християнството.

⁶ Англиканска църква – вероизповедание, създадено в Англия от Хенри VIII през XVI век. Глава на църквата е кралят на Англия. Юридически Англиканството става държавна и отделна от католицизма религия с акта на английския парламент от 16 януари 1581 г.

⁷ Политическо господство на духовенството в държавното управление.

в бележка под линия в учебниците по история. Повечето от тези, които се чувстваха органично по-близо до Рим, се заеха с небивала автоконтрареформация. Набързо пооправяха текстовете на своите евангелия, проповеди, откровения, тезиси, изповедания, химни, кодекси и прочее словоизлияния. В отговор Ватикана вдигаше анатемата по три на ден. Натирени стада и отлъчени пастири охотно се приемаха обратно в папската кошара. Пролятата през вековете кръв и довчерашните взаимни проклетия вече нямаха историческа тежест. Реалността дотолкова беше отдалечила хората от Църквата, че никой извън църковните историци не си спомняше защо е била нужна някаква си старовремска Реформация.

* * *

На Изток затягането на редиците започна с малък гаф. Вселенският патриарх Киникий имаше търкания с предишния глава на гръцката автокефална църква – архиепископ Константин, но изобщо не понасяше заменилия го млад и напорист Вартоломей, който се обяви за Гръцки патриарх и се засили да командва православния свят. През 2023 година изолираният в своя овехтял Константинополски дворец Киникий остана доста встрани от политическите събития и не схвана веднага откъде му гори чергата. Издут от непреодолима вътрешна потребност да е значим, Вселенският патриарх се опита да свика Църковен събор, на който да потвърди от позицията на своя трон непреходните догми на Православието и да анатемоса самопровъзгласилия се за патриарх Вартоломей IV за неговите заигравки с католиците. Киникий нямаше нищо против заиграването, а това, че гледа отстрани.

Светлейшият патриарх на Москва и на цяла Русия Калиник подрани за събора на Киникий с цяла година. Той се появи в Константинопол едва седмица след изпратената му покана. Пердахът, който хвърли на Киникий със собствения му патриаршески жезъл, бе знаменит. После го влачи за брадата из залите, като отваряше вратите с ритници, а стеклите се слути на Негово Светейшество разпръсна с яки уралски шамари. След три дни от амвона на патриаршеската църква „Свети Георги Победоносец“ Вселенският патриарх със сълзи на очи обяви, че е дошло време, в което Православието трябва да се едини с всички покаяли се и като едно цяло с тях да влезе в общение с католиците, „за да стане Христовата църква като Божий юмрук за мракобесниците“. Докато почесваше насинения си

задник и четеше своето „Обръщение“, на бедния Киникий изобщо не му идваше на ума, че почти дословно цитира извадки от червена папка с черен гриф „СВРЪХ СТРОГО СЕКРЕТНО“. Неговото слово даде началото на битката на Православието за християнските души на отцепниците. Римокатолицизмът стъпи на мобилизираната финансовата мощ на Ватикана, Православието се облегна на руския газ. Войната беше подмолна, безмилостна и безкомпромисна; обхвана всички континенти и всички обществени слоеве.

* * *

Реконкистата на Запада не премина без странности и сътресения. Англия, както винаги, се оплете в ексцентрични решения. Поредният палячо с разрошена по младежки коса и хитри очички целуна задника на американските си резиденти и се обяви за присъединяване на Англия към набързо скалпения Протестантски алианс, в който се кипреше само прясно сформираната Американска Христова Църква. На САЩ не им пукаше кой знае колко за чуждото християнство, но усещаха, че губят позиции в нещо, което заплашваше да разклати класическите сфери на влияние. Господарите на Белия дом постоянно изтъкваха топлата си връзка с Бог, но без подробности кой точно модел бог и за каква точно връзка става дума. С новия Алианс САЩ се опитваха да въведат трети полюс в християнството, който да привлече всички некатолици и неправославни, а такива бяха повечето християни. Реакцията бе закъсняла, а действията – прибързани. Зад високопарния език, призоваващ за връщане към корените на Американската мечта, а именно упованието в Бог¹, прозираше зле скроен политически сценарий. Ефектът беше мигновен, но точно обратен на търсения – надигнаха се огромни вълни на организиран отпор на територията на самите Щати. Евангелистите от Библейския пояс² не искаха да имат нищо общо с мормоните от Коридора³. Неоатеистите по принцип не харесваха нищо, което идва

¹ Официалният девиз на САЩ: In God We Trust (Вярваме в Бог).

² Регион в САЩ с висока концентрация на последователи на християнското евангелско протестантство.

³ Мормонският коридор е регион в САЩ, характерен с високата концентрация на последователи на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, по-известни като мормони.

на бланка на Белия дом. Те видяха в новата обединяваща Американска Христова Църква нов обединен враг на стремежа им да премахнат Бог от политическия жаргон на САЩ, както го бяха сторили европейците.

Английският премиер бе настойчиво помолен да даде едно рамо на американския Протестантски алианс. И той добре се справи, но не уцели епохата и подходящия тон.

Британската корона си имаше свое мнение по повечето съвременни казуси, а по въпросите на религията бе особено чувствителна. Кралят, далеч по-далновиден от английския премиер, беше всичко друго, но не и политически късоглед. Личното – на Негово Величество – разузнаване му донесе интересната информация, че Икуменическият синод – координиращ орган и главна сила в преговорите за обединение на римокатолиците и източноправославните – е разпределил света по чисто географски признак. А на географските карти Британската общност стоеше добре. Пред англиканската църква имаше три възможности: да приеме офертата на Америка и да се включи в Протестантския Алианс; да се присъедини към бъдещата обединена Църква на страната на някоя от двете конфесии; да запази неутралитет. Първата опция би приравнила англиканската църква с цялата папалитра презокеански църкви, защото определящите себе си като англикани не надхвърляха сто милиона. Но кралят на Великобритания хвърляше историческа сянка над три милиарда население и милиард християни. Това можеше да издигне англиканството до самостоятелен трети полюс в християнството, и то вътре, а не вън от бъдеща мощна обединена Църква. Негово Величество внимателно анализира глобалните процеси и реши, че самоизолацията също не е най-добрият път. Обединеното кралство е група острови на един хвърлей от континентална Европа, а политически винаги стоеше по-близо до другия бряг на Атлантика. Тази двойствена природа вече беше с изчерпан потенциал. Очертаваше се примамлива възможност Короната да тласне англиканството към авантюра с обединителите, но към кого да се присъедини?! Църковна уния с Ватикана със сигурност щеше да взриви ирландския въпрос, който обаче бъдещата Обединена Църква би решила веднъж завинаги...

Преговорите между Кентърбърийския архиепископ, като представител на краля, и Всерусийския патриарх бяха особено

трудни, тънки и сложни. Русия искаше големия шлем – Англикани, Православни и Нехалкедонци. Всерусийският патриарх получи точни указания докъде може да отстъпва: „Въжето има само два края – дърпаш или оттук, или оттам. Да избират!“ Негово Светейшество не използва същия образен език, но по същество каза на Негово Величество същото. Пред дилемата „със САЩ в неясна коалиция“ или „с Православието, респективно Русия, в ясна взаимозависимост“ Кралят предпочете второто. Споразумението, което се постигна, удовлетворяваше и двете страни само временно – до приключването на очерталия се на хоризонта Вселенски Велик Събор, заради който монархът се съгласи да претстъпи на православието географската тежест на англиканските епархии.

Приобщаването на английското протестантство би могло да се изтъква като огромен успех за Русия, но никой в Москва не гръмна шампанско. До края на Събора всичко щеше да е наред – православните, подкрепени от новия мощен съюзник, сядаха на софрата с Римокатолиците като равни. Но влиянието на Британската корона можеше само и единствено да расте, докато в неизвестен бъдещ момент Великобритания измести Русия от полагащото ѝ се място. Москва прие стратегическата прегръдка с англиканите като бомба с включен таймер. Мужичите разчитаха, че след Събора ще открият как да го изключат.

Съюзът между англикани и православни все пак мина под шапката на ортодокса и се наложи да се преразгледат някои постулати на англиканската църква. За всеобщо удивление се получи по-лесно, отколкото изглеждаше, защото още със скъсването си с Ватикана в Англия бяха свършили основната работа. Най-сериозното разминаване дойде от възможността на британския престол отново да седне дама. Английският крал да се зове Патриарх на автокефалната англиканска църква е едно, но „Патриархица“ ли да наричат евентуална бъдеща английска кралица?! Кралят прие условието на православието да направи невъзможно върховният водач на англиканската църква да бъде от женски пол. Трябваше да избира между абсурдния за прокарване вариант на престола да седат само мъже или да допусне англиканската църква да не бъде оглавявана от кралската особа. Кралят намери решение, като заяви, че от този момент насетне глава на Англиканската църква

може да бъде само принц на Уелс¹. В замяна православните забравиха да повдигнат въпроса за жените епископи.

Негово Величество имаше уважението на народа, като се надяваше това да е достатъчно, за да наложи волята си, евентуално дори и срещу волята на парламента. Законът беше на страната на краля, но нямаше подобен прецедент. „Бог и моето право“, цитира девиза на британската корона монархът, когато го попитаха как се надява да прокара решението си.

Ентусиазмът на подкрепящия краля низш клир удари твърдата като кремък позиция на консервативните епископи. От сблъсъка изскочиха искри, които почти подпалиха Европа.

НАСТРЪХНАЛИТЕ СРЕЩУ ПОРЕДНАТА мюсюлманска имигрантска вълна англичани добре разбираха своя крал, който искаше да встъпи в сговор с Източното православие. Там, на изток, трябваше да бъде редутът срещу войнстващия ислям, а не по улиците на Лондон, Манчестър и Ливърпул. Шалваризацията на Европа беше потресаваща. Западната цивилизация абдикира от религията по принцип, но мюсюлманските икономически нашественици го разбираха като абдикация от християнството в частност. В обществения живот на Европа те дебаркираха с десантните части на екзотичния ориентализъм, предхождани от артилерийската подготовка на ислямския културен мистицизъм. „Хашиш“, „харем“, „хамам“ бяха думи, които обещаваха, мамеха, гъделичкаха... Някъде в сенките отзад стояха адвокати, които водеха дела срещу разпятието въобще – висящо в училищна класна стая в Перуджа или на синджирче около врата на учителка в Копенхаген. Те бяха наети от зле или недобре, или въобще недоклатени идиоти и идиотки, които си мислеха, че „правата на човека“ са прерогатив на обществения морал, а не на съвестта на самия човек. И колкото по-самоотвержено защитаваха правата му, толкова по-малко оставаше от човека под тях. Добре обгрижен от прокламаторите на културния обмен между народите, ислямът яхна „Ориент експрес“, културно мина отзад на дамите и господата от първа европейска класа и задоволително обмени с тях общочовешки ценности. Еднопосочно. В резултат резонно се развъдиха културни

¹ Титла, съществуваща от Средновековието, която традиционно се дава на наследника на действащия монарх на Обединеното кралство.

еничари, които за няколко поколения станаха стабилно предимство за ударните сили на ислямизма.

АМЕРИКАНСКИТЕ ИЗДЕВАТЕЛСТВА ВЪРХУ британската външна политика обикновено получаваха куртоазни ръкопляскания от властта и спонтанни попържни от народа. Посоката, която по Негово Величество, разцепи, разслои и наелектризира британците. Прокатолически настроеният англикански висш клир никога не беше късал пъпната връв с Ватикана. Той се обедини около идеята глава на църквата да не бъде кралят, а да се избира от техните редици. Имаха подходящ говорител в парламента в лицето на неоконсерваторите. Последва вълна от спонтанни акции, при които по вратите на църквите в Англия се появиха заковани с кухненски ножове прокламации за отстраняване на висшето духовенство. „Папски подлоги“ в писаниците беше най-невинната обида. Дребното духовенство потри ръце и застана зад енорияшите си. В средата на сандвича „Англиканска църква“ се озова проамерикански настроеният капитал, които си искаше статуквото. Капиталът настоя кралят да си остане глава на църквата, а пък тя да не е в съюз с Православието. Насрочените парламентарни дебати съвпаднаха с напрежението около петъчното футболно дерби между два от вечните съперници за титлата – движима и ритача собственост на православен милиардер и на американски семеен евангелистки капитал. В събота пък играеха отборите на мюсюлмански шейх и италиански концерн. Резултатът от парламентарните провокации не закъсна и агитките се сбиха още на полувремето на мача в петък. През нощта сраженията се пренесоха по улиците. За нещастие дербито в събота беше в същия град. Изобщо не се състоя, защото червена, синя, светлосиня и оранжева армия окупираха центъра и поведоха война една срещу друга и вкупом – срещу полицията. Всички неделни мачове бяха отложени. В понеделник заран в няколко бастиона на академичното образование будната студентска младеж взе важен изпит по естетика на кютека, а до петък размириците изцяло обхванаха Британските острови. Северна Ирландия задимя опасно като барбекю в склад за динамит. Взривеният религиозен мир противопостави неволни защитници на три християнски вероизповедания поотделно и заедно срещу мюсюлманската десетилетна експанзия. Минарето на новопостроена джамия в Западен Йоркшър беше

изстреляно в небето като ракета с помощта на няколко истински ракетни двигателя, любезно предоставени от крайнодесни паравоенни формирвания. На два метра над земята минарето се разпадна сред виковете на възторжената тълпа, а полумесецът – ускорен с нарочна шашка – се заби със звън в тенекиения покрив на селската камбанария. Медийното ехо преплува Ламанша. Европа в началото се смя, после се размрънка, накрая се разрева. Мощта на европейската мюсюлманщина, битувала тихо и скромно като угоен тумор, лъсна и встрещи континента. Орди побеснели тиквеници искаха начаса да прекосят Английския пролив и да възмездят гяурите на отсрещния бряг. Мюсюлманският патос разкри патологията на етническият мир – стаена злоба. От ориенталското примирение, смирение, търпение и благост остана само стъпканият от тълпите клиширан етикет. Европейските полицейски сили се мобилизираха и предотвратиха износа на ислямски религиозен плам през Ламанша, но не успяха да предотвратят сблъсъците по места. Париж проля първата кръв, в Брюксел мюсюлмански екстремисти нанесоха поражение на силите на реда и превзеха сградата на европейския парламент. В Германия се наложи да се изгради стена от танкове около ислямистките гета, която впоследствие замениха с каменна. Мюсюлмански сепаратисти в африканска Испания атакуваха държавните учреждения.

Правителствата институционално осъдиха насилието и се приготвиха насилствено да го спрат. Избухването на етническа гражданска война на континента изглеждаше въпрос на време, но времето се смили. Небивал леден фронт скова Европа, охладди страстите и превърна разгорещените изблици на фанатизъм в тихи спорове край камините. В Норвегия започнаха да вадят съомга от развъдниците направо на ледени блокове, а пазарът на впрегатни кучета и шейни отбеляза растеж както по времето на великия Амундсен. Температурите в Южна Италия паднаха до минус 20 градуса по обяд, а вечерта проститутките във Венеция тръгнаха по адреси със зимни кънки. В Московската зоологическа градина императорският пингвин хвана пневмония, а на пазара се появи 50-градусова водка в бутилка термометър. Медиите онагледяваха последиците от глобалното затопляне с кадри на скъсани от ледоход язовирни стени, разцепени газопроводи, поддали диги, срутени мостове, прекъснати електропроводи и заледени пътища, предизвикали смъртта на стотици. Новинарите имаха